

Eerste preek over de schijn en ware zekerheid des geloofs

"Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? Tenzij, dat gij enigszins verwerpelijk zijt, 2 Korinthe 13:5"

Zekerheid des geloofs is een dierbare gift die in deze tijd door velen onderschat en met voeten getreden wordt. Hinken niet de Christenen van deze tijd op twee gedachten, niet zeker zijnde, dat zij de aanneming tot kinderen hebben ontvangen of dat zij nog in een staat van vervreemding van God zijn en vijanden 'door het verstand in de boze werken'? Ja, wat nog erger is, velen onder ons gaan hun weg met veel tevredenheid in hun onzekerheid. Ik denk, dat het in velen een verkeerde opvatting is, dat ze meer jagen om voor het tegenwoordige hun gevoel te voldoen, dan om een vaste, gegronde verzekering voor het toekomstige te hebben. Ik zou willen dat alle twistvragen en woordenstrijd van deze tijd, die zoveel van onze tijd vragen en onze gedachten van zoveel betere dingen aftrekken, gelukkig werden verdrongen door vijf belangrijke vragen. Wij hebben er ongetwijfeld het grootste belang bij indien deze voor ons opgelost werden.

1. Waar zal ik die ganse nacht rusten, wanneer de lange schaduwen van de eeuwigen avond over mij zullen uitgestrekt worden? Zou Christus ook voor mij heengegaan zijn om plaats te bereiden in het huis van Zijn Vader?
2. De vraag van zoveel zielsbelang: "Meester, wat zal ik doen, om het eeuwig leven te beërven?" Behoorden wij te stellen aan Hem, die dezelve liefelijk kan oplossen.
3. Daarin niet te rusten, maar 's morgens uit te roepen: "wat moet ik doen, om zalig te worden?" En 's avonds uit te roepen: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?".
4. Het is liefelijk, ernstig te vragen: "Hebt gij Hem gezien, Die mijn ziel liefheeft?" Velen brengen hun tijd door met na te vragen welk nieuws er is van het Hof en van het buitensland, hoe het staat met de omwentelingen van staten en koninkrijken. Maar ik houd het ervoor, dat het beter zou zijn te vragen welk nieuws er over van de hemel is over uzelf. Welk nieuws is er vanbinnen en welk nieuws aangaande de komst van uw Bruidegom? Want dat zijn de voorname hoven, ik bedoel het hof des hemels en het hof van de consciëntie, van welke zaken een Christen veel kennis moet zoeken te krijgen.
5. Het is een hoogst belangrijke vraag, die een Christen zichzelf dikwijls moest stellen: "Wat zal ik den Heere vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen?" Het is zeker, wij moeten belijden, dat ons geloof en onze zekerheid en al onze andere weldaden van Hem zijn. Toch zijn wij, helaas, zo nalatig in dankzegging. Wij mogen met Thamar onze veelvervige rok, ja de kleren van des Konings dochter, wel scheuren wegens onze geestelijke hoererij en onze ondankbaarheid jegens God.

Nu wij zo uitvoerig tot u hebben gesproken over die dierbare en fundamentele genade, *het geloof*, dacht het ons goed, dat alles te besluiten met een weinig te spreken, naar aanleiding van de woorden, die wij u hebben voorgelezen, *over het wezen en de zekerheid des geloofs*.

De Apostel verdedigt in dit hoofdstuk zijn ambt en apostelschap tegen de smaad, waarmee die bejegend werden. Hij bewijst, dat hij een dienaar van het Nieuwe Testament, door God geroepen en gezonden is, uit de zegen en de voorspoed die hij onder hen had, zodat hij niet te vergeefs had geploegd en gedorst. Terwijl zij zoveel op hem en op zijn bediening hadden aan te merken, trekt hij hen, als het ware door een heilige afleiding tot een andere bezigheid. Alsof hij tot hen zei: o Korinthiërs, ik wil u afleiden van dat werk, om mij te oordelen en u tot een werk opleiden, dat meer geestelijk en voordeliger is. Wees veel bezig in *uzelf* te oordelen en te onderzoeken. En zeker, het is een waarheid die onze opmerking verdient dat wij, indien wij

meer onszelf oordeelden, minder zouden bezig zijn met anderen te oordelen. Maar helaas, velen onder ons gaan zóveel uit, dat zij niet veel tijd hebben om thuis te kunnen zijn.

Er zijn in de tekstwoorden vijf opmerkelijke zaken.

1. Dat een Christen, terwijl hij hier is, daartoe kan komen, dat hij een onderscheiden overreding en zekerheid heeft, *dat hij in het geloof is* en, dat hij in het geloof zijnde, *persoonlijk deel aan Christus heeft*. Hier wordt niet alleen bedoeld in de *leer* des geloofs te zijn, maar voornamelijk een oprechte vereniging met Christus door het geloof.
2. Het staan naar geloofszekerheid is een noodzakelijke, geboden plicht. Zoals u ziet zijn de woorden hier in de gebiedende wijs: "*Onderzoekt uzelf, beproeft uzelf.*"
3. Dat er veel verkeerde en bedriegelijke opvattingen onder de mensen zijn betreffende die edele en voortreffelijke zaak, *geloofszekerheid*. Velen houden aan een sterke hoop vast, die Christus eens afkeuren en als een spinnenweb wegvegen zal. Dit ligt opgesloten in die woorden: "*Onderzoekt uzelf*". Of, zoals de woorden ook vertaald kunnen worden: Stelt een nauwkeurig en ondervindelijk onderzoek naar uzelf in, stelt uzelf op de proef, of beproeft uzelf. Het is beeldspraak, ontleend aan het louteren en beproeven van goud door een goudsmid. Hij zet de Korinthiërs aan tot zo'n nauwgezet onderzoek van zichzelf om duidelijk te leren dat er veel verkeerde opvattingen omtrent deze zaak zijn. Velen maken een besluit op in hun eigen voordeel, voordat Christus er Zijn goedkeuring over heeft uitgesproken.
4. Uit de woorden blijkt dat er veel, zeer veel voordeel aan verbonden is, zich te beproeven en te onderzoeken, of men in het geloof is, of niet. Dit ligt opgesloten in de *verdubbeling* van de vermaning.
5. Dat een zeer voortreffelijke en geestelijke weg, om tot zekerheid te komen, of wij in het geloof zijn of niet, *zelfonderzoek en beproeving is*. Alsof hij wil zeggen: wilt u een duidelijke overreding hebben dat u in Christus bent? Wees dan veel bezig in zelfonderzoek. Over de overige woorden van de tekst zijn wij niet van plan te handelen.

I Wat het eerste betreft, dat geloofszekerheid te bereiken is, zal ik om u dit te bewijzen, slechts de volgende zeven redenen voorstellen.

1. De Schrift spreekt duidelijk, dat de heiligen van ouds, gewoonlijk tot een heldere overreding van hun persoonlijk deel aan Christus zijn gekomen. "Ik ben mijns Liefsten en mijn Liefste is mijn." (Hoogl. 6:3) "Want ik ben verzekerd", zegt de Apostel, "dat noch dood, noch leven, enz. ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onzen Heere." (Rom. 8:38) "Want wij weten, dat zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen." (2 Kor. 5:1)
2. Het is het grote doel van veel teksten in de Schrift aan te tonen hoe men tot zekerheid kan geraken. "Deze dingen heb ik geschreven, opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt." (1 Joh. 5:13) Het grote einddoel, dat Johannes beoogt in het schrijven van deze zendbrieven, is om de ziel met Christus bekend te maken opdat mensen Hem zullen aannemen en om hen een goede zekerheid te geven dat Christus hen heeft aangenomen.
3. Er staan veel geboden in de Schrift, dat Christenen ernstig naar zekerheid moeten staan. "Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken." (2 Petrus 1:10)
4. Het is het zalig doel van Gods eed in het eeuwig verbond, dat een Christen tot zekerheid zal komen. Wat was de voorname grond en het grote doel Gods, dat Hij Zijn Verbond met een eed bevestigd heeft? Was het niet, "opdat wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is, dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben?" (Hebr. 6:18)

- (1) Indien zekerheid van ons deel aan Christus niet te bereiken was, dan konden de kostelijke genaden, geloof en liefde, niet goed geoefend worden. Als een gelovige altijd in het duister verkeerde omtrent zijn deel aan Christus, dan kon hij die vermaning niet gehoorzaam zijn: *Verblijdt u in den Heere allen tijd; wederom zeg ik: verblijdt u.*
- (2) In de Schrift worden de middelen aangewezen, waardoor een Christen tot zekerheid kan komen, zoals in 1 Joh. 3:18, 19 en in 2 Petrus 1:5 vergeleken met vers 10, waar de apostel Petrus, als hij die leer aandringt, dat wij onze roeping en verkiezing moeten vastmaken, de voortreffelijke middelen aanwijst, waardoor wij daartoe kunnen komen. Het is ook duidelijk, dat al de bewijzen en kenmerken van de genadestaat die in de Schrift zijn aangetekend, die ons verzekeren, dat geloofszekerheid bereikbaar is.
- (3) Waartoe anders dienen de Sacramenten, dan om onze zekerheid te bevestigen en ons geloof te versterken? De twee Sacramenten zijn de twee grote zegelen des hemels, waarmee de oorkonde van het Verbond gezegeld is.

Om dit eerste punt tot ons meerder nut nader toe te passen, zal ik de volgende overwegingen voorstellen:

1. Ik zou willen dat u bedenkt dat, hoewel *genade en zekerheid* twee geliefden zijn, er toch niet zo'n band van vereniging tussen hen bestaat, dat de een niet zonder de ander kan bestaan. Een Christen kan ware genade Gods bezitten en nochtans in duisternis wandelen en geen licht hebben. Hij kan op weg naar de hemel zijn en toch dikwijls uitroepen: *ik ben afgesneden van voor Uw ogen.* Ja, zijn er niet sommigen, die zekerheid hebben gehad en dat besluit wel eens hebben mogen vaststellen: *ik ben mijns Liefsten en Zijn genegenheid is tot mij*", die nu ten opzichte van hun deel aan Christus in duisternis verkeren. Ja, die in veel bitterheid des geestes soms uitroepen: "Mijn sterkte is vergaan en mijn hoop van den Heere." Laat mij daarom dit ene woord zeggen, beide tot zwakken, die menen nooit enige zekerheid te hebben gehad en tot verlatenen, die ze hebben verloren: wacht u, dat u door gemis aan zekerheid negatieve besluiten over uw genadestaat zou trekken. Maar als u in duisternis zit en geen licht hebt, betrouw op de Naam des Heeren en steun op uw God. Dat wil zeggen, wanneer u niet tot de zekerheid des geloofs kunt komen, verzuimt daarom niet het aanklevend geloof te oefenen. Denk aan Jobs Godgeleerdheid: "Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?" Overweeg dat lieflijke woord: "Gij zult hen in volmaakte vrede bewaren, wier harten op U vertrouwen." (Jes. 26:3, Engelse vertaling)

2. Mijn tweede overweging is, dat u, daar zekerheid bereikbaar is, ernstig behoort te zoeken die dingen uit de weg te ruimen, welke u verhinderen er toe te komen. Om u hierin behulpzaam te zijn, wil ik u aantonen, dat de hinderpalen, die de geloofszekerheid van een Christen in de weg staan, voornamelijk deze twee zijn:

Ten eerste onze verkeerde opvatting van de handelingen des Heeren met ons.

Ten tweede onze onterechte en ongepaste handelingen met Hem.

Van de eerste soort zullen wij de volgende vijf zaken toelichten:

- (1) *Het missen van gunstige antwoorden op het gebed, doet een Christen dikwijls zijn deel aan Christus betwijfelen en zijn kentekens van genade in twijfel trekken.* Klaagliederen 3:8 vergeleken met vs. 18: "Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed." Uit welke bezoeking hij dit besluit trekt: "Mijn sterkte is vergaan en mijn hoop van de Heere." Dit vindt vooral plaats wanneer een gelovige zeer ernstig en vurig in het gebed is maar hij geen antwoord ontvangt, waardoor hij zijn aandeel erg veel gaat betwijfelen. Ik beken, dat het een droevige bezoeking is, als Christus zwijgt op het gebed, maar daarom behoeft een gelovige niet alles in twijfel te trekken en de waarheid van zijn deel aan God te betwisten. De liefste van de kinderen des koninkrijks hebben immers

dezelfde ervaring opgedaan. (Ps. 22:2) Zelfs David riep dag en nacht zonder beantwoord te worden: "Waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, van de woorden mijns brullens?" Ja, die woorden zien op Hem, Die de *Wortel en het Geslacht Davids* is, want Hij ondervond hetzelfde, dat Hij niet dadelijk een gevoelig antwoord ontving, wanneer Hij driemaal gebeden had, dat de drinkbeker van Hem mocht voorbijgaan.

- (2) *Het gemis van gevoelige verruiming en vrijheid in het gebed.* Telkens als hij op zijn knieën gaat, is het alsof zijn hart in hem besterft als een steen. Dan denkt hij: *waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. Nu, als ik de Geest des Heeren had, dan zou ik ook vrijheid en opening krijgen in het gebed.* Dat dit opkomt uit de twijfeling van zijn deel aan de Heere, blijkt duidelijk uit Ps. 77:5 waar Asaf zegt: "Ik was verslagen en sprak niet." Hij wil zeggen: ik ga nooit in het gebed tot God, of mijn tong kleeft, als het ware, aan mijn gehemelte. En hij trekt daaruit dit besluit in vers 10: "Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?" Ik beken, dat dit ook een droevige bezoeking is, in het gebed te naderen tot een afwezige en zich verbergende Christus. Telkens als wij in het verborgen gaan om God te zoeken kunnen wij wel op onze gebeden schrijven: *"Hij is weggegaan."* Voornamelijk als wij een vroeger genoten vrijheid verloren hebben. Dat verzwaarde Asafs verlegenheid zeer, als hij volgens vers 6 en 7 dacht aan zijn snarenspeel en hij overdacht de dagen van ouds, de jaren der eeuwen. Wij mogen er echter wel bij zeggen hoe spoedig hij zijn gevolgtrekking terugnam. "Ik zeide: dit is mijn zwakheid" (Engelse vert. vers 11) Zo moesten wij ook doen, telkens als wij gebonden of besloten zijn in het gebed en Gods goedheid over ons in twijfel gaan te trekken.
- (3) *Een derde hinderpaal voor de geloofszekerheid is, dat een Christen zulke moeilijke en zware worstelingen met zijn verdorvenheid kan hebben, zonder enige overwinning te behalen.* Ja integendeel, dat zijn verdorvenheden sterker en hijzelf hoe langer hoe zwakker schijnt te worden. Dikwijls kan zijn ongeloof nog versterkt wordt door teksten als deze: "Een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is. (1 Joh. 3:3) Werkelijk, dit is een knoop die niet zo gemakkelijk los te maken is. Wanneer hij ziet, dat zijn afgoden en verdorvenheden de overhand over hem krijgen, besluit hij: *ik verga; er is voor mij geen hoop in Israël.* Toch is dit ook een woord in haast gesproken. Paulus heeft zichzelf, nadat hij als een uitverkoren vat geroepen was, als een staand getuige beschreven hoe wonderlijk dit kan zijn in een kind van God, die onder de ernstigste worstelingen daartegen, onder een lichaam des doods kan gebukt gaan. Daarom is er nog geen reden, wanneer u ernstig in die strijd volhardt zonder zichtbaar te overwinnen, op die grond uw zekerheid te verzwakken.
- (4) *Wanneer de gelovigen meer dan gewone uitwendige verdrukkingen onderworpen zijn; wanneer God in uitwendige dingen in tegenheid met hen handelt, dan beginnen zij hun aandeel in twijfel te trekken en hun geloofszekerheid te betwisten.* Zo komt Jeremia in Klaagliederen 3:18, ziende op de droevige bezoeken die zijn deel waren, tot het besluit: "Mijn sterkte is vergaan, en mijn hoop van den Heere." De duivel maakt gebruik van de leer van Elifaz en houdt die een Christen voor: "Roep nu, zal er iemand zijn, die u antwoordt? En tot wien van de heiligen zult gij u keren? (Job 5:1) Alsof hij zei: hebt u ooit een Christen gekend, die zo verdrukt werd als u? Zo trachtte hij er Job toe te brengen, zijn oprechtheid los te laten. En toch weten wij, dat al die bevoorrechte mensen met al hun verdrukkingen, bij de Heere dierbaar waren en dat hun aandeel in Hem vast lag. Ja, Hij bestraft en kastijdt een iegelijk, die Hij liefheeft. Het zijn de bastaarden, niet de zonen,

voor wie Hij de roede niet wil gebruiken. Daarom moeten wij ons deel aan Hem niet in twijfel trekken, omdat zoveel verdrukkingen ons deel zijn.

- (5) *Een oorzaak van de ontmoediging van een Christen en wat zijn zekerheid in de weg staat, is, dat zijn vorige ondervinding van Gods openbaringen hun zoetheid heeft verloren.* Bovendien, dat de beloften waarop hij heeft gebouwd hem als 'het wit van een ei' worden en dat hij de Heere niet ontmoet in de ordonnantiën, maar dat die hem levenloos worden. Wanneer deze drie dingen samen op een Christen aankomen wordt zijn toestand dikwijls heel overstelpend. Dit schijnt ook de toestand van Asaf te zijn geweest in Psalm 77, toen hij dacht aan zijn snarenspeel en de dagen van ouds overdacht, maar daarin geen lieflijkheid meer kon vinden, zodat hij in die bittere klachten uitbreekt, welke daar zijn beschreven. Toch was dit, zoals wij reeds hebben gezegd, zijn zwakheid. Er is dan ook voor een Christen in het minst geen reden, daarom zijn aandeel in twijfel te trekken, omdat zelfs voor de besten de ordinantiën niet altijd even levendig zijn en de Heere niet altijd gevoelig tegenwoordig is. Hoewel de Heere soms Zijn lamp over het hoofd van Job deed schijnen, moest hij op andere tijden uitroepen: *"Och, of ik ware gelijk in de vorige maanden!"*

Het tweede soort hinderpalen voor de geloofszekerheid van een Christen, zijn zulke die voortvloeien uit een losse levenswandel voor God. Zoals:

- (1) *Een schuldige consciëntie.* Het is een opmerkelijk woord in 1 Tim. 3:9: "Houdende de verborgenheid des geloofs in een reine consciëntie." Dit zegt ons, dat deze uitmuntende genade, het geloof, alleen in een reine woning kan verblijven, namelijk, in een zuivere consciëntie. Het is niet te zeggen, hoe een schuldige consciëntie een Christen in het aangezicht zal vliegen, wanneer hij geloof zal oefenen, hem toeroepend: *o, waag het niet te geloven! Zou u zo vermetel durven zijn te geloven?* De schuld op zijn consciëntie doet die dikwijls uitroepen: *"Roer de berg niet aan, of u zult zeker gedood worden."* Ik zal u drie nadelen opnoemen van een schuldige consciëntie.

1^e Zij belemmert de vrijmoedigheid van een gelovige, om Christus toe te passen. Zijn hart zegt: omhels Hem! Zijn nood zegt: omhels Hem! Maar zijn schuldige consciëntie roept: o, houd u terug en omhels Hem niet!

2^e Een schuldige consciëntie verhindert dikwijls de ontdekkingen van Christus aan de ziel en vervult ons met vrees en verschrikking. Ja, zij zal ons zo steken en bijten, dat wij er geen acht op kunnen slaan, wanneer Hij Zich openbaart. Wanneer Hij een pleister op de wonde wil leggen, zouden onze zielen die er afscheuren en weigeren getroost te worden.

3^e Zij verhindert ten eerste de waarneming van onze plichten. O, onze zielen zullen maar zachtjes gaan, wanneer wij onder de macht van een schuldige consciëntie zijn!

- (2) *De tweede hinderpaal is, dat wij niet veel werkzaam zijn in teerheid te beoefenen.* Ach, als een Christen maar teer leefde en in elke tred van zijn levenswandel Christus voor ogen stelde, zou hij gemakkelijk tot veel zekerheid geraken, volgens deze tekst uit Jesaja 64:5: "Gij ontmoet den vrolijke en die gerechtigheid doet dengenen die Uwer gedenken op Uw wegen." Wilt u weten wie een verzekerd Christen is? Het is een teer Christen; een Christen, die de overtuigingen niet smoot; die zijn beloften niet verbreekt; die de roepstemmen en de gelegenheid tot het gebed niet verwaarloost; die niet van enige zonde zegt, dat ze klein is. Het is die Christen, die altijd naspeurt, altijd wakende is, zich altijd onderzoekt en altijd bezig is de zonde uit te drijven. Dat is een verzekerd Christen.

- (3) *De derde hinderpaal is, dat wij de betrachtning van de Godsvrees missen.* Wij zijn ver van die gestalte, dat wij de Heere en Zijn goedheid vrezen. Dit blijkt duidelijk uit die waarheid

in Psalm 25:14: "De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen, en Zijn verbond, om hun die bekend te maken." Ik denk, dat er twee voorname bewijzen zijn, dat onder ons veel van de kracht der Godzaligheid geweken is. Wij vrezen God niet meer dan, alsof Hij ons gelijk is En wij vrezen onszelf niet meer dan, alsof wij geen bedrieglijk hart omdragen. Wij vrezen noch God, noch onszelf; en dat is een bewijs dat veel van het leven van de Godsvrucht onder ons is verloren gegaan.

- (4) *Een vierde belemmering die onze zekerheid in de weg staat, is wereldsgezindheid en een vurig najagen van de dingen van het tegenwoordig leven.* Leest dit in 2 Kor. 4:18. "Dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet." Dat wil zeggen, wij zijn niet zo ingenomen met de dingen van de tegenwoordige wereld, welke wereldse mensen zoeken en waarin zij zich vermaken. Hier wordt aan toegevoegd 2 Kor. 5:1: "Want wij weten dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen." Hieruit zien wij dat geloofszekerheid en sterven aan de wereld heel nauw aan elkaar verbonden zijn. Wilt u weten waar onze harten te vinden zijn? De meesten van ons onderhouden een nauwe band met de afgoden van de wereld. Weet u waar wij onze harten moeten zoeken? Onder de ijdelheden van de wereld. O, wat is het woord uit Psalm 39:7 waar: "Immers wandelt de mens als in een beeld." (Engelse vert. "vals in een ijdele schijn") Wat is de mens in al zijn doen? Niet anders dan iemand die in een museum van schilderijen rondwandelt en die de beeltenis aanstaart en ze alle groet, alsof het levende koningen en koninginnen en voorname personen zijn, die hem nog goed konden doen. Ons najagen van de wereld is niets anders dan een levenloze schaduw die dode schaduwen najaagt. Een mens is maar een schaduw die voor een kort ogenblik gezien wordt, terwijl hij najaagt hetgeen niets dan ijdelheid is. Zo brengt hij zijn tijd als een dwaas door en vergeet zich van het ene nodige te verzekeren.
- (5) *Gemis aan onderscheiden kennis van de volgende drie dingen staat ook de zekerheid in de weg:*
- 1e. *De oneindige liefde van Christus.* Er kan geen tegenwerping in u opkomen uit het besef van uw grote en vele zonden, die niet door oneindige liefde kan worden verzwolgen.
  - 2e. *De oneindige macht van Christus.* Er kan geen tegenwerping in u oprijzen uit een gevoel van de kracht van uw afgoden, die u niet kunt verdrinken in de onmetelijke oceaan van de oneindige macht van Christus.
  - 3e. *De oneindige wijsheid van Christus.* Er is geen tegenwerping, die ontstaat uit een gezicht van uw gemis of van uw boze natuur, die niet kan ten ondergaan in de oneindige wijsheid en goedheid van Christus. Niets kan uw zekerheid in de weg staan, dat niet door deze drie dingen liefelijk kan worden weggenomen, wanneer de ziel ze maar recht toepast, gebruikt en er op vertrouwt.
- (6) *Eindelijk is nog een hinderpaal, die onze zekerheid in de weg staat, de geringe mate van genade die wij gekregen hebben, want als genade klein is, wordt ze moeilijk onderscheiden.* Daarom, indien u graag zekerheid zou willen hebben moet u niet moedeloos neerzitten en uw genade betwisten, maar opstaan en trachten meer te krijgen, dan zult u weten dat u rijk bent. Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de Heere te kennen.

3. Het derde punt van overweging is, dat zekerheid niet altijd verleend wordt, maar dat er bijzondere tijden of tijdperken zijn, wanneer God aan een Christen een ruim gezicht van zijn aandeel geeft. Ik zal maar de volgende tijden noemen:

- (1) *De eerste tijd is wanneer hij pas bekeerd wordt en Christus en hij elkaar de hand hebben gegeven.* Ja, dan wordt soms de verloren zoon het beste kleed aangedaan en het gemeste kalf wordt geslacht en hem wordt een ring aan zijn hand gegeven en schoenen aan de voeten. Paulus genoot geloofszekerheid onmiddellijk na zijn bekering. (Hand. 9:17) "Ik schrijf u, kinderkens, want gij hebt den Vader gekend", volgens 1 Joh. 2:13. Maar daarvoor staat in vers 12: "Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven." Wanneer een Christen voor het eerst tot Christus wordt gebracht, zal Hij hem soms, als het ware, tot de oorkonden des hemels leiden en zeggen: "*Vriend, kom en zie, hier is uw naam, van eeuwigheid geschreven.*" Echter, versta mij niet verkeerd, ik zeg niet dat dit altijd zo is. Maar die Christus door de donder van de wet bekeert, komen dikwijls reeds bij hun eerste kennismaking tot de kennis van vergeving hunner zonden en vrede met God. Ik weet dat er sommige Christenen zijn, die, als men hen vraagt wanneer zij wedergeboren zijn tot een levendige hoop, evenals de blindgeborene antwoorden: "Eén ding weet ik, dat ik blind was en nu zie." Maar ik kan de tijd en de dag niet bepalen.
- (2) *De tweede tijd is, wanneer zij zich vorstelijk gedragen in het worstelen met God in het gebed en in het wachten op antwoord.* Toen Daniël veel en ernstig biddende was, kwam dat woord van de hemel tot hem: "Gij zijt een zeer gewenst man!" Toen Cornélius gedurig bezig was met vasten en bidden, zag hij een gezicht en kreeg hij de toezegging van vrede met God. En Jacob ontving toen hij met God worstelde, dat getuigenis: "Gij hebt u vorstelijk gedragen met God en hebt overmocht."
- (3) *Een derde tijd is, wanneer een Christen zich op de grens van de eeuwigheid bevindt en de poorten des doods doorgaat.* Ik hoop dat u mij ook hierin niet verkeerd begrijpt. Ik weet dat sommige Christenen in de donker naar de hemel gaan, zodat zij nooit een vriendelijke blik van het aangezicht van Christus zien, voordat de dag er is dat zij Hem eeuwig in het huis Zijns Vaders zullen omhelzen. Er zijn Christenen die, wanneer zij de poorten des doods doorgaan, nog voor de vraag staan: "*waar ga ik heen?*" Maar dit is zeker, dat Christus soms, ja dikwijls, in de ure des doods aan de Zijnen een ruim gezicht geeft van hun deel aan Hem. Wanneer zong David dat lied, dat duizenden versterkt heeft, als zij zich in de poorten des doods bevonden: *God heeft mij een eeuwig Verbond gesteld?* Was het niet toen de dood hem de hand toestak? En wanneer zong Paulus dat lied: "Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid?" (2 Tim. 4:7, 8) Was het niet toen zijn ontbinding aanstaande was en hij op het punt stond geofferd te worden? Wanneer zong de oude Simeon dat aangename lied: "Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien?" (Luk. 2:29, 30) Was het niet toen hij maar één schrede van de dood afstond? Hij ging als het ware, ten hemel met Christus in zijn armen, of liever, in zijn hart. Hij droeg Christus bij zich en vond Christus voor zich. En zo was de dood voor Simeon wel een verandering van plaats, maar niet van gezelschap.
- (4) *De vierde tijd is, wanneer een Christen voor een zware en moeilijke plicht gesteld wordt.* Vóór Abraham zijn geboorteland moest verlaten, om als een vreemdeling rond te zwerven, ontving hij lieflijke toezeggingen van zijn deel aan God. "Ik zal u tot een groot volk maken." "En de Heere verscheen aan Abram." (Gen. 12 :2, 7) Voordat Jeremia gezonden werd tot een weerbarstig volk te preken, sprak de Heere dit woord tot hem: "Eer dat ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend."

- (5) *Een vijfde tijd is, wanneer een Christen een bijzondere daad van gehoorzaamheid heeft gedaan.* Toen Abraham de Heere gehoorzaamd en zijn gewilligheid getoond had, om zijn Izak te offeren, kreeg hij een gezicht van zijn aandeel en werd het Verbond met een eed vernieuwd. "Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de Heere; daarom, dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt, voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels." (Gen. 22:16, 17)
- (6) *Een zesde tijd is, wanneer een Christen zware beproevingen, moeilijkheden en verdrukkingen in de wereld te wachten staan, dan zal hij gewoonlijk geloofszekerheid genieten.* Zo kreeg Jacob, voordat hij Laban ging dienen, de toezegging van zijn vrede met God.
- (7) *Een zevende tijd is, wanneer een Christen onder hevige vervolging en benauwdheid verkeert.* De Heere zal hem dan meestal een woord van de hemel zenden, om hem te vertroosten en van Zijn vaderlijke liefde en goedheid te verzekeren. Wanneer liet Christus dat edele legaat aan Zijn discipelen na: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u"? (Joh. 14:27) Was het niet, toen Hij hen ging verlaten en hun benauwde en moeilijke dagen door de vervolging van de wereld te wachten stonden?
- (8) *Een achtste tijd is, bij plechtige sacramenten en toenadering tot God.* Avondmaalstijden zijn voor een teer Christen soms aangename dagen geweest, wanneer Christus tot de ziel overkwam, en zei: "*zie op Mij, aanschouw Mij!*" Ik denk dat de elf Apostelen, toen zij met Hem aan het Avondmaal aanzaten, veel verzekering genoten van hun deel aan Christus. O, welke liefelijke toezeggingen waren dat: "Dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt." En een weinigje daarna: "Gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeking. En Ik verordeneer u het koninkrijk.

II *Wij komen nu tot het tweede punt, dat wij uit onze tekstwoorden hebben voorgesteld, namelijk: omdat zekerheid des geloofs bereikbaar is, behoren wij daar naar te staan, als een noodzakelijke plicht.* U moet mij niet verkeerd verstaan, alsof ik wilde zeggen, dat het hebben van geloofszekerheid bij allen nodig zou zijn tot zaligheid. Nee, dat zou aan de ene kant net zo'n troosteloze leer zijn, als aan de andere kant de leer van de Roomse Kerk is omtrent de *onmogelijkheid van zekerheid.* Maar wat ik wil zeggen is dit, dat het Gods gebod is dat een Christen naar zekerheid zoekt en er naar staat om daartoe te komen. Dit gebod heeft de Heere evenals andere plichten van het Evangelie, op de consciënties van Zijn kinderen gebonden. En zeker, wij behoeven, om dat duidelijk te maken, niet verder te gaan dan de tekst zelf. Wat is anders de mening van die volstreekte bevelen: "Onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf." Als u wilt kunt u er aan toevoegen, wat in 2 Petrus 1:5 geschreven staat en in verband met vers 10. "Daarom broeders, benaarstigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken." Wat kan meer uitdrukkelijk bevelen en krachtiger aangedrongen worden, dan dat Christenen alles zouden moeten bijdragen, om die gezegende stand van zekerheid te bereiken? "Benaarstigt u" niet alleen maar "benaarstigt u te meer!"

Wij zullen hierover alleen de volgende overwegingen voorleggen:

Ten eerste. Indien het staan naar zekerheid een noodzakelijke plicht is, dan zijn de volgende drie soorten mensen zeer te beklagen:

- (1) *Dat er zoveel in deze generatie zijn, 'die rein zijn in hun ogen en nochtans van hun drek niet zijn gewassen'.* Zij vleien zich met een verrotte zekerheid, die geen ander fundament heeft, dan hun inbeelding. Zij hebben van de eerste dag af, waarop zij Christus begonnen te belijden, niet geweten wat dat is, aan één begeerlijkheid te sterven, noch ernstig tegen

één verzoeking te worstelen en toch hebben zij geen gebrek aan de vaste overtuiging, dat zij deel aan Christus hebben. Ach, dat vrees u nog bevangen mocht, opdat u geen vreselijke teleurstelling zal overkomen wanneer u meent in de poort des hemels te komen, maar juist dan achterover op de bodem van de hel zult vallen. Ja, wanneer u een vriendelijk welkom van de Heere der heerlijkheid verwacht, menende dat u al zoveel jaar met Hem in het Verbond zijt geweest, dat vreselijke vonnis u zal worden toegevoegd: "Ga weg van Mij, gij vervloekte, Ik ken u niet vanwaar gij zijt."

- (2) *Wat is het bedroevend, dat, hoewel zekerheid bereikbaar is en velen niet durven zeggen daartoe gekomen te zijn, zij toch zó weinig moeite daartoe doen.* Is het niet zeer beklagenswaardig, dat velen van u, tot wie ik nu spreek, sedert u openlijk belijdenis van Christus hebt gedaan en een naam gekregen hebt onder degenen die Zijn aangezicht zoeken, nauwelijks één dag of ook maar één uur afgezonderd hebt, om te onderzoeken, of u echt in Christus bent of niet? Helaas, is de hemel van zo weinig gewicht? Is het hebben of missen van al de genietingen die daar zijn, voor u van zo weinig belang, dat u zelfs niet eens de moeite wilt doen om te onderzoeken of u er deel aan hebt? Zou niet, indien iemand van u tien duizend gulden bezat, maar uw deel daaraan, of uw recht daarop, betwist werd, de slaap van u wijken en u onrustig zijn zolang u het niet zeker wist? Hoe denkt u, moeten de mensen van deze generatie in de dag des Heeren zich verantwoorden, dat zij het ene nodige verzuimd en zich over veel dingen zo bekommerd hebben? Ja, dat zij zich zo ernstig beraden hebben, hoe zij een armzalige portie in een ondergaande wereld zouden vergaderen, welks bezit al het verstand van engelen en mensen niet voor één ogenblik zeker kan maken? Dit is zeker, dat godloochening de wortel is van al die zorgeloosheid. Het is niet mogelijk, dat wij echt geloven dat er een hemel is, als wij zó geloven dat het aardse er is. Of dat wij echt geloven dat er een toekomstige wereld zal zijn, als wij denken dat die er uitziet zoals ze nu is. Als we dat denken moet er wel een grote kracht in dat bedrog liggen. Worden we door bedrog niet gevangen gehouden, als wij nooit eens over de eeuwigheid denken, noch ons de vraag stellen waar wij zullen verblijven, als deze hut die wij met ons omvoeren, zal instorten. O, wilt er eens over nadenken, hoe ernstig en dringend dat gebod is: "Benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken." Als de Heere zegt: "benaarstigt u te meer!" zou u het dan niet doen? En als Hij zegt: "Maakt uw roeping en verkiezing vast," zullen wij het dan op een misschien laten aankomen? 'Ik zei tot de onzinnigen: wees niet onzinnig!'"
- (3) *Het is zeer beklagenswaardig, dat de mensen, hoewel zekerheid mogelijk is, toch zo tevreden leven, hoewel zij die missen.* Wat is het vreemd dat velen zo zelden hun knieën buigen, om over hun onverzekerdeheid te klagen. Zou het ook zo zijn, als Christus u dierbaar was? Ik weet zeker, dat er hier zijn die, ik weet niet hoelang reeds, de naam hebben dat zij Christenen zijn, maar die nooit een droevige gedachte hebben over hun gemis van zekerheid. Wanneer wij op de verwoestingen, vernielingen en plunderingen in de wereld zien, hoe velen onder ons roepen uit: "Zij hebben mijn goden weggenomen, wat heb ik nu meer?" Maar als wij over de hemel spreken bekommeren wij er ons niet over dat wij van ons deel daarin beroofd worden. Ik wil de Heere niet beperken, noch bepalen wat Hij kan doen, maar geloof mij, het is één tegen duizend, dat veel Christenen van deze tijd zo gerust hun ogen sluiten en zo rustig kunnen slapen, omdat zij de zekerheid geringschatten. Ik heb reden te vrezen, dat op veler sterfbed die klacht zal gehoord worden: *o arme, ellendige, omzwervende ziel, waar gaat u heen?* En het is geen wonder, dat het zo zal zijn, als wij zo blijven uitstellen om die grote vraag te kunnen beantwoorden.

Ik zal nu hiermee van dit punt afstappen. Ik meen dat het buiten tegenspraak is, dat zij die zo gerust leven onder het gemis van zekerheid, "die geruste dochters zijn, die zo zeker zijn", volgens Jesaja 32:9. Christus en zij zijn ver van elkaar verwijderd. Wat hun gemeenschap met God betreft, verkeren zij op zijn best genomen, in een koude winter en een donkere nacht.

Een tweede overweging uit dit punt is, dat, indien het staan naar zekerheid zo'n noodzakelijke plicht is, *ik u wil smeken goed te bedenken welke middelen u moet gebruiken om daartoe te komen*. En indien u mij vraagt welke die middelen zijn, zal ik er u een paar aanwijzen.

(1) *Wees veel werkzaam in geloofs oefening*. Ik bedoel die rechtstreekse geloofsdaden, waardoor de zondaar uit een levendig besef van zijn noden, Christus aangrijpt, Hem omhelst en op Hem leunt, om uit Zijn volheid te worden bediend. Wij vinden toch twee grote misslagen onder Gods volk. Ten eerste zoeken velen naar geloofszekerheid voordat zij zoeken te geloven. Ten tweede, maken sommigen er meer werk van over hun kenmerken te redeneren of zij echt zijn of niet, dan dat zij er werk van maken hun kenmerken te versterken. Zij brengen de meeste tijd door met zichzelf af te vragen: zou het een echt kenmerk van zekerheid zijn? Terwijl het meer daadwerkelijk in Christus geloven, een grijpen naar de beloften en minder redeneren, een korter en veiliger weg zou zijn. Efeze 1:13 spreekt hier duidelijk over: "Nadat gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte." Dat wil zeggen: u hebt zekerheid bekomen, maar niet voordat u geloofd hebt. U weet dat in Mattheüs 9:2 geschreven staat: "En Jezus hun geloof ziende, zeide tot de geraakte: "Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven." Zodat het duidelijk is, dat veel gelovig werkzaam te zijn de beste weg is tot zekerheid.

(2) *Wees veel werkzaam in het geloven van de algemene waarheid en beloften van het Evangelie en in die gedurig te overdenken*. Alle zekerheid geschiedt door het maken van een sluitrede, waarvan de *eerste* stelling vanzelfsprekend een waarheid van de Schrift moet zijn. De levendige instemming met die waarheid en het met vermaak overdenken der ziel van die waarheid wordt dikwijls door de Heere gezegend als een bijzonder middel, om de *tweede* stelling en de sluitrede op te maken. Een voorbeeld hiervan zien wij in Paulus, met welke sterke toegenegenheid zijn geloof hiermee werkzaam was: "Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken." (1 Tim. 1:15) En wat laat hij er dadelijk op volgen? "Van welke ik de voornaamste ben." Daar is zijn zekerheid, want ongetwijfeld bedoelde hij, dat hij de voornaamste was *van de zalig gemaakte zondaren*. Ja gewis, een zondaar die zó zichzelf oefent, zal dikwijls zoveel zoetheid in de algemene waarheden vinden, dat hij er niet van tussen kan, er zijn eigen naam onder te zetten.

(3) *Benaarstigt u in de beoefening van alle geestelijke genaden en Christelijke plichten*. Dat dit tot de beste middelen behoort, om tot zekerheid te komen, is duidelijk uit 2 Petrus 1:10. "Benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken." Het is toch duidelijk te zien, dat de genoemde naarstigheid niet bestaat om over onze verkiezing te redeneren of die te betwijfelen, maar een naarstigheid in de oefening van plichten en genaden. Dit blijkt duidelijk uit vers 5-8, waar de Apostel zegt: "En u tot hetzelfde ook alle naarstigheid toebrenge, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid Godzaligheid, en bij de Godzaligheid broederlijke liefde en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen." "Want," zegt hij verder, "zo deze dingen bij u zijn en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig en onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heeren Jezus Christus."

Hij zegt niet slechts, "in de kennis van de Heere Jezus Christus," maar "van onzen Heere Jezus Christus", daarmee te kennen gevende, dat de naarstigheid in deze genaden onze kennis van Christus als onze Heere zal vermeederen. En dan voegt hij er aan de anderen kant aan toe: "want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende." Dat wil zeggen, die kan in geestelijke zaken niet ver inzien en dus ook niet in zijn persoonlijk deel aan Christus. Daarom, o denkt niet, dat u tot zekerheid kunt komen door als een luiaard op uw bed te blijven liggen, of door uw vormelijk gebed, of door uw benauwde redeneringen. Als u ooit tot zekerheid zult komen dan moet u als in *zielsangst* strijdende zijn, want dat sluit het woord in, dat gebruikt wordt, om onze naarstigheid in Christelijke plichten uit te drukken.

- (4) *Niet alleen behoort u naarstig te zijn, maar ook teer en voorzichtig in uw wandel als u begeert om tot zekerheid te komen.* Dat staat zo duidelijk in Psalm 50:23: "Wie zijn weg wèl aanstelt, die zal ik Gods heil doen zien." En in Jesaja 32:17: "En het werk van de gerechtigheid zal vrede zijn en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid." Ach, dat velen onder ons toch zo los wandelen! Het is geen wonder te moeten zien, dat wij in duisternis wandelen. Zulke stinkende, lage dampen, als er uit onze wandel opstijgen, verwekken maar wolken die ons verhinderen God te aanschouwen. En zulke parelen van geloofszekerheid worden niet gegeven aan honden en zwijnen, die ze maar vertreden zouden. Amen

Andrew Gray